

Hidasi-Nagy Mária

DARABOKRA TÖRT

Felébredek, kidülledt szemekkel meredek a plafonra. Mellkasom fel-alá jár, zihálva levegő után kapkodok, mintha futottam volna, pedig mozdulni is alig bírok. Bal kezemmel tétován tapogatózok, a mobilom után kutatok. Végre megvan. Felemelem, de ernyedtt ujjaim közül a készülék nagy csattanással a padlóra esik. Ijedtemben utánakapok, közben lesodrok egy poharat, nagy csörömpöléssel a telefon mellé zuhan, darabokra török. Újra a telefont keresem, most a törött üvegszilánkok között. Megvan, kijelzője pókhálósan világít. Egy férfi és egy kislány mosolyog vissza rám.

– Liza! – az ajtórésen az imént látott férfi kukucskál be ugyanazzal a megnyerő mosollyal. – Ébren vagy, drágám? Indulunk. Gyere, Molli!

– Anya, te nem jössz? – kérdezi Molli.

A rám bámuló kislányt nézem, magamat látom benne. Megmagyarázhatatlan rettegést érzek, és mire visszaválaszolnék, hátul, a halántékom mögött ismét éles fájdalom hasít végig. Körbe-körbe forog velem a szoba. A szédüléstől öklendezni kezdek. Nem szép látvány. A kislány ijedten lép hátra. A férfi arca idegesen megfeszül, aztán szó nélkül behúzza maguk mögött az ajtót. A zár nyelve kattant egyet. A szobára ismét félhomály és nyomasztó csend borul.

Hosszú percekbe telik, mire lábra állok. Karjaim esetlenül himbálóznak mellettem, lábaim meg-megrogynak, nehezen tartják sovány testemet. Betámolygok a nappaliba. Az asztalon heverő cigisdobozból kihúzok egy szálát. Rágyújtok, és magam elé meredek. Távolról Molli éles sikolyát hallom. Muszáj a hangokat elnyomni az elmémbe. Kezembe veszem a távirányítót, rányomok a gombra, a tévé bekapcsol. Önkéntelenül a zajforrás felé fordulok, a hangzavar egy pillanatra megnyugtat, ez most kivételesen nem az én fejemben van. Valami mosóporreklám, érdektelenül továbbkapcsolok. A következő csatornán egy középkorú nő rezzenéstelen arccal híreket olvas:

– Egy férfi holttestére bukkantak tegnap délután a Berekházi bányatóban – a tó nevére szemem visszaugrik a képernyőre. – A rendőrség azonosította az áldozatot, de további részleteket egyelőre nem közöltek.

Elfordulok, a gyomrom kavarog, pulzusom felgyorsul, mindjárt elájulok. A fürdőszobába botorkálok, kulcsra zárom az ajtót, majd a mosdó fölé görnyedek. Sokáig nem merek belenézni a tükörbe, amikor végül mégis megteszem, a látvány szinte arcul csap. Szörnyű! Halálsápadt

vagyok, mint egy hulla. Egy vízi hulla – a gyomorforgató gondolattól kiráz a hideg. A bejárati ajtó csapódása zökkent ki. A lépések közelednek, majd elhalnak, valaki megáll az ajtó előtt. Lenyomódik a kilincs, de a cilinderzár makacsul nem enged.

– Nyisd ki! – hangzik a túloldalról egy parancsoló férfihang.

Az ajtó lassan kinyílik, Olivér áll velem szemben.

– Jól vagy? – kérdezi a férfi, bár láthatóan nem vár választ.

– Mindjárt indulunk – suttogom alig hallhatóan.

– Hová? – néz rám értetlenül a bátyám.

– Maxszal és Mollival a tóhoz – válaszolom.

– Mollival? Ne kezd megint! – a férfi arca összerándul. – Mindennap ahhoz az átkozott tóhoz indulsz, mintha visszacsinálhatnád. Emlékszel? Egy éve... Molli meghalt.

A szavak lassan szivárognak a tudatomba. Már számtalanszor hallottam, mégis minden alkalommal úgy hasít belém, mintha most mondanák ki először.

– Molli meghalt – ismétlem gépiesen. – Az előbb beszélt hozzám.

Olivér megrázza a fejét.

– Liza...fogd fel végre! A lányod egy éve halott. Megint nem szeded a gyógyszereidet?! És Max...

A mondatát a csengő éles hangja szakítja félbe. Olivér ingerülten az ajtóhoz lép, mire kinyitja, már mögötte állok. A küszöbön két civilruhás nyomozó várakozik.

– Jó napot, Barta asszonyt keressük – szólal meg az idősebbik. – A férje ügyében jöttünk.

Ujjaim görcsösen az ajtófélfára fonódnak. A levegő hirtelen elfogy körülöttem.

– Asszonyom...jól van? – kérdezi a nyomozó. – Bemehetnénk?

Némán félreállok. A két férfi belép, tekintetük végigsiklik a szobán.

– A férje halálával kapcsolatban...– kezdi az egyik, miközben helyet foglalnak.

– Meghalt? ... Mikor? – nyüszítem fájdalmasan. – De hát, az előbb...

A két nyomozó összenéz, az egyik szótlanul bólint.

– A Berekházi bányatónál, asszonyom. Tegnap.

– Vízbefúlt?

– Nem, asszonyom. Idegenkezűség gyanúja miatt nyomozunk.

Olivér keze a vállamra nehezedik.

– Elég volt! – mondja fojtott hangon. – Nem látják, milyen állapotban van?

– Látjuk – feleli a nyomozó. – És azt is tudjuk, hogy ön két nappal ezelőtt találkozott az elhunytal.

Olivér döbbenten engedi el a vállamat. A nyomozó egy fotót húz elő a dossziéból, és az asztalra helyezi.

– Egy közeli benzinkút biztonsági kamerája rögzítette azon a napon.

A képre meredek, amelyen jól kivehető Olivér és Max alakja. Értetlenül nézek fel rá.

– Tee?

– Nem bírtam tovább nézni, ahogy tönkretesz.

– Ezért ölted meg?

– Beszélni akartam vele, de ő csak nevetett. Azt mondta, neked már úgyis mindegy... Sajnálom!

– suttogja Olivér, miközben a két nyomozó odalép hozzá.

A fejemben hosszú hónapok óta most először nem visszhangzik Molli sikolya.

– Én nem – válaszolom lassan kifújva a levegőt. – Vége van! Ami történt: megtörtént. A többi a rendőrség dolga.